

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Realizări ale oamenilor muncii din fabrici și de pe ogoare

Un nou tip de motor electric

Recent, ing. Henry Aslan, laureat al Premiului de Stat și al juriului la Târgul de la Iași, a realizat un nou tip de motor electric cu un singur bobină. Motoarele de acest fel nu au mai fost produse până acum în țara noastră și nici literatura de specialitate din alte țări nu amintește de inventarea unui astfel de motor.

Noul motor are bobină numai pe rotor, iar colectorul său are două perechi de contacte care sînt alimentate cu energie direct de la rețea. Prin rotația rotorului, două perechi de colector se obțin, reglajul continuu al turației între limitele 3.000—10.000 rotații pe minut.

Motorul este universal, monofazat (poate fi trifazat altă curent alternativă) și este folosit pentru acționarea unor aparate în medicina dentară.

Randamentul obținut arată că noul motor românesc se situează alături de cele mai noi tipuri de motoare electrice pentru tehnica dentară. Un lot din nou tip de motoare electrice realizat la Întreprinderea „Electrotehnica” a fost trimis la expoziția permanentă industrială a R.P.R. de la Cairo. (Agerpres)

Muncă însușită pe Șantierul național de la Galați

GALAȚI. — (De la corespondenții noștri). — Odată cu sosirea primelor brigăzi de linier pe Șantierul național de reconstrucție a orașului Galați, munca a devenit mai însușită. În decurs de 2 luni, de când au venit brigadierii, volumul lucrărilor a crescut considerabil. În acest interval, s-au terminat săpăturile — în condiții foarte grele, din cauza ruinelor de la clădirile distruse — la fundațiile a două blocuri.

Brigadierii grăbesc acum, în întimplarea zilei de 23 August, lucrările de săpături la fundațiile altor două blocuri.

Concomitent cu aceste lucrări, s-a început și munca de bază pentru înălțarea primelor blocuri. Astfel, la blocul A s-a terminat complet turnarea betonului pentru fundații, iar zidăria este înălțată până la nivelul parterului. Se apropie de înălțarea turnării betonului la blocurile B și C și se pregătesc materialele pentru începerea lucrărilor de zidărie.

Cele 5 blocuri, ale căror lucrări au început în acest an, vor avea câte 3 etaje, iar la parter se vor amenaja magazine. Două din aceste blocuri urmează să fie terminate până la sfîrșitul anului.

Sînt numeroși brigadierii care și de zi obișnuit deosebit de înaltă înălțare primelor blocuri. Constantin Ticleanu, Constantin Burlacu, Ierari, belonșii țesutii care realizează zilnic cele 2 norme, Gavrilă Apostol, Cuculea Nicuș, Iac, frunțași la săpături, sînt doar cîteva din numeroșii brigadierii entuzaști, care contribuie cu munca lor plină de elan la reconstrucția orașului Galați.

Reduc prețul de cost

TG. MUREȘ. — De la începutul anului și pînă acum, muncitorii din exploatarea forestieră de pe cuprinsul Regiunii Autonome Maghiare au dat peste prevederile planului 20.407 m.c. lemn rotund de rășnoase, 9.879 m.c. busteni de fag, 21.491 traverse de cale ferată etc. Prin folosirea rațională a capacității de lucru a grupurilor electrogene, care alimentează cu energie fierăstrăiele electrice și prin extinderea metodelor de exploatare a lemnului de fag în trunchiuri și catarge, muncitorii din aceste exploatare au realizat o importanță reducere a prețului de cost, obținind astfel pînă în prezent față de anul trecut, o economie în valoare de 2.502.000 lei, pe care sînt hotărîți să o sporească simțitor pînă la 23 august. (Agerpres)

După „săptămîna record”

De multe ori, cînd cineva citează a spune „se poate mai mult” — unii oameni se sînt jigni față de strădaniile lor, duse cîci „pînă la capăt”. N-au vrut să spun că așa s-a întîmplat cu comitetul executiv al raionului Oltenița. Poate că și tovarășul președinte I. Năstase și tovarășul secretar M. Sanda au știut că „se poate mai mult”, atunci cînd la începutul campaniei de treieris, bătoarele nu aveau un randament satisfăcător. Se scotea înău, chiar și de către acești tovarăși, că defecțiunile dese ale bătoarelor S.M.T. Ulmeni și Budesti sînt o fatalitate. „Se întîmplă, ce-i de făcut?” Faptul că pînă la ziua de 26 iulie, comuna Chirnogi, bunăoară, nu avea, decît un procent de 16,3 la sută treierat, faptul că în comuna Chiselet, două garnituri de treier s-au defectat de îndată ce au sosit pe rail, neputînd funcționa cîteva zile în șir și chiar faptul că pînă la 28 iulie viteză zilnică de treieris, pe raion rîmănea cu 5 la sută sub plan, erau considerate lipsuri de neîndeplinit.

Organizarea unei întrecuți pentru cît mai bune rezultate în „Săptămîna record a treierisului” l-a mobilizat pe oameni.

Acum cîva timp, pe aria nr. 2, a comunei Chiselet, bătoara are aproape tot timpul defectă. Ei bine, la săptămîna record, această arele unde lucrează ca tractorist și bătozar în același timp, înălțat Nicolae Trifan, a devenit frunțaș pe comună. Cu aceeași bătoară care înainte nu dădea mai mult de 15—20.000 kg. boabe pe

zi, tractoristul a reușit să bată în ziua de 30 iulie 80.701 kg. boabe, atîngînd apoi și recordul unic pe întregul raion de 33.828 kg. într-o zi, adică aproape de două ori cît treiera înainte.

Cum s-a ajuns la acest rezultat? Cu ajutorul statului popular, al defecțiunilor de bătoză Dan Marin, care și el oamenilor din cetate de treieris muncă pe arși a fost mai bine organizată. La lumina farurilor s-a putut treiera noaptea. S-a întărit disciplina în ceată, fiecare om folosînd din plin timpul și forțele de muncă la locul indicat, și în sfîrșit, s-a dat toată îngrijirea mașinilor, spre a evita defecțiunile.

Tot astfel s-au petrecut lucrurile și în comuna Minăstirea, dar același raion, unde în primele trei zile din săptămîna record, adică 30, 31 iulie și 1 august, procentul de treieris s-a ridicat cu 30 la sută, adică aproape cu atît cît s-a treierat în cele două săptămîni anterioare.

Și în comuna Coconil, procentul de treieris s-a ridicat în aceste zile la 86 la sută, iar la sfîrșitul săptămînilor, treierisul a fost terminat. Și în comuna Spantov, Ulmeni, Aprozi, treierisul se apropie de sfîrșit.

Cu toate că au fost sfîrșitul de ploaie, fărîni muncitorii din raionul Oltenița au luptat pentru rezultate bune în „Săptămîna record a treierisului”. În numai 4 zile de muncă, din săptămîna record, procentul grînelor treierate s-a ridicat pe peste 15 la sută pe raion.

4.000 kg. grîu la hectar

Gospodăria agricolă de stat „Dealul Oenei”, din regiunea Stalin, a început la vremea recoltării păloaselor și a mobilizat toate forțele pentru scuturarea doratei cîmășii. Folosind comitetele și secțiile de legătură, în unitățile celeștă zilnic muncitorii acestei unități socialiste au recoltat 313 ha. din cele 850 ha. cultivate cu păloase. Muncind cu hărnicie ei au terminat treie-

risul orzului de pe întregă suprafață de 96 ha. iar la grîu au treierat 233 ha.

Străduindu-se depușă în decursul anului este răspunsul acum prin producțiile deosebite pe care gospodăria le-a realizat. De pe o suprafață de 37 ha muncitorii acestei gospodării au realizat o producție de 4.000 kg. grîu la ha. Producția medie de pe cele 233 ha. cu grîu treierate pînă la 6 august este

Treabă de buni gospodari

Descori în vitrinele magazinelor, înfiltești pantofii lucrați cu gust, după modele noi, cu poartă marca cunoscutelor uzine chiește „Janos Herbak”. Mulți cumpărători preferă marca acestor întreprinderi pentru prestigiul careia muncitorii și tehnicienii uzinelor nu precupește nici un efort în procesul de lucru pentru înlocuirea materialelor costisitoare, pentru îmbunătățirea calității produselor lor.

În aceste zile de efort colectiv pentru obținerea de noi succese în cîntarea zilei de 23 August, preocuparea pentru introducerea noului în producție a tehnicii avansate, dar roade însemnate. Iată cîteva exemple.

Talpă sintetică: microporosul românesc

După experiențe îndelungate, un colectiv de tehnicieni din secția de cauciuc, condus de inginerii Simion Weininger și Vasile Naghi, a realizat o nouă talpă sintetică: microporosul românesc.

Acest produs înlocuiește cu succes creșul, fiind mai ușor decît acesta, și avînd o durabilitate mare. Pînă acum a fost pus la punct procesul tehnologic. Peste puțin timp se va trece la fabricarea în serie a încălțămintei cu talpă microporos.

Sortimentele secției de cauciuc

Una din cele mai mari secții ale uzinelor de pe malul Someșului este secția de cauciuc, pe care muncitorii de aici o numesc — pe bună dreptate — fabrică. Ea a luat ființă nu de mult printr-o serie de importante lucrări de amenajare, care n-au emis nici asigurarea unui spațiu mai larg de lucru, nici înzestrarea cu un utilaj mai perfecționat. Astfel, mașinile vechi de la secția de presă-vulcanizare, care nu mai corespunde cerințelor, au fost înlocuite cu mașinile noi, confecționate în m.c.n. uzinelor. Totodată, noua secție a fost înzestrată cu mașini de croșet, noi, menite să înlocuiască munca manuală.

Porînd astfel la lucru, în condiții noi, muncitorii din secția de cauciuc au izbucnit să sporească randamentul în muncă. În ultima lună, de pildă, ei au mărit productivitatea muncii cu 36 la sută față de luna precedentă și au redus prețul de cost peste norma planificată cu 2,94 la sută.

Mindria lor constă însă în faptul că datorită introducerii tehnicii avansate pot produce sortimentul noi, de calitate bună.

Primele din acestea sînt pantofii de gimnastică și de baschet, de diferite culori, confecționați de la numerele 34 la 45. S-a trecut de asemenea la fabricarea în serie a tălpilor de cauciuc de calitate superioară.

Pe banda rulantă lucrul e mai spornic

Cine intră acum două luni de zile în secția I-a de cusătorie, găsea destule lucruri bune de spus despre hărnicia muncitorilor, despre roadele obținute în muncă lor. Și totuși existau unele greutăți, prin aceea că, lașile cu materiale, calapodele, lețele și alte materiale, în greutate mare trebuiau transportate de la un loc de muncă la altul manual.

Înălțarea acestor greutăți a constituit obiectul preocupării unui colectiv restrîns al uzinei, condus de inginerul sel Alex. Szabo. După studierea temeinică a problemei, acest colectiv a găsit soluția cea mai alimerică: introducerea lucrului pe bandă rulantă.

E o adevărată plăcere să urmărești acum felul în care se desfășoară lucrul pe bandă. Ca urmare a acestui măriți productivitatea muncii a sporit cu 25 la sută, iar ciclul de fabricație s-a redus de la 14 zile la 7 zile.

O asemenea bandă se va instala în curînd și la secția de încălțămintă pentru copii.

ALEXANDRU GHERGHE

O dimineață cu Evghenii Adolfovici Kibrik

Cunoaștem mai bine din opera artistului ilustrații la „Taraș Bulba” și „Colas Breugnon”. Pornind de la ele lmi imaginăm, cum se întîmplă de obicei, înfățișarea artistului. Și tot cum se întîmplă de obicei, această imagine a fost răsturnată de realitate. Un om de 50 de ani, mai mult scund, jovial, sprinten și volubil (cînd nu e vorba de el!). Păr argintiu peste o frunță lată și ochelari peste niște ochi vii, neastîmpărați. Mîinile cu degete fibroase, poate contrar imaginii pe care ne-am făcut-o despre degetele obișnuite să-ți înătre ele creionul sau pensula. Discuția se încheagă repede în jurul farfuriei cu fructe, în camera de hotel care a căpatat înfățișarea unei locuințe de artist. Paleta cu culori uscate într-un colț, pe un scaun creoloan și o scrumieră îndesată cu rămașe de țigară și prîns direct pe perete, cîteva schițe în ulei — rod al muncii pictorului în cele cîteva zile de cînd ne vizitează țara.

Discuția începe de la... soare, și cu toate că fierbințeala zilei de vară și începutul să ne lăcă neacuză, Evghenii Adolfovici Kibrik aduce soarelui elogii cel mai entuziast. El ne trage către fereastră:

— Priviți, priviți cît soare aveți, ce lumină! Pentru un pictor e minunat.

Chiar lîngă fereastră, într-un cadru ce depășește doar cu puțin dimensiunile unei cărți obișnuite, e concentrată admirabilă artistului pentru soarele țării noastre. O dimineață amănunțită pe o stradă în care Evghenii Adolfovici a petrecut o zi. Un unghi interesant și o mișcare interesantă distribuie a petelor de culoare, care dau compoziției o violescine deosebită. Pictorul a prins pe pînă strălucirea pe care o dau oamenii îmbrăcați în culori vii străzi noastre, în ceasurile cu soare.

Dar oamenii noștri l-au interesat pe Kibrik vîșul nu numai în tumultul anonim al străzii. El l-a privit nu numai cu genele strînsse pentru a

cerne mai bine lumina. Undeva, într-un sat lîngă Sibiu l-a impresionat chipul unui țaran colectivist; la Simnă n-a putut trece nepăsător pe lîngă unul din studenții care își petrec vacanța acolo. Rezultatul: două portrete (cărora, deși lucrate în ulei, nu le lipsește conciziunea, limbulul direct, proorile graficului). Privirea se oprește apoi asupra cîtorva peisaje de munte. Văzute de Kibrik oamenii și natura patriei noastre au ceva proaspăt din care lînghește odată cu sinceritatea și

— Păi, da. Meseria noastră e o meserie tăcută. Tragi lini cu creionul. Lăși urme de vopsea pe pensula. Totul în cea mai desăvîrșită liniște. De aceea cînd avem prilejul să vorbim o facem cu prisoșitate.

— Aveți acum prilejul.

Totuși, cu greu, aproape cu timiditate vorbesc artistul despre viața, despre opera sa — din care ceea ce este expus la Expoziția de Artă Plastică Sovietică de la Dalles e doar o mică parte.

Evghenii Adolfovici e ucrainean.

*I craci, mîl fcu. zto unna
lozomomaz updecelop
zupaleu. llozopu
Pymim. napies l
xperauem byapele*

8/ VIII 1956.

Sînt fericit cît alîndu-mă în frumozul București, am posibilitatea să salut pe cititorii ziarului „România liberă”.

8-VIII-1956

E. KIBRIK

bucuria artistului care ne vizitează pentru prima oară meleagurile.

Un pas înainte și Evghenii Adolfovici își privește sever propriile sale opere prînsse pe peretele odăii de hotel:

— Sînt numai schițe foarte rudimentare. Aici mai e încă mult de lucru.

Greu să-l faci pe Kibrik să vorbească despre sine! La insistențe rîde:

— Despre noi pictorii se spune că vorbim numai la adușul.

— Cum așa?

(Continuare în pag. 3-a)

In întîmpinarea „Zilei Minerului”

Orașele Văii Jiului devin tot mai frumoase

PETROȘANI. — Femeile din Valea Jiului întîmpină „Ziua Minerului” cu noi realizări în munca obștească și culturală. Angajamentele pe care și le-au luat în considerare pe care au avut-o la începutul lunii trecute, cînd au lansat o chemare la întrecere către soțiile, mamele și surorile de mineri din întreaga țară, sînt în bună parte realizate. Orașele Văii Jiului devin tot mai frumoase și mai curate, datorită strălucirii pe care femeile îl dau acestor acțiuni.

De asemenea, pentru culturalizarea femeilor, în cartierele orașului Petroșani și Vulcan, comitetele de femei au organizat aproape 100 de cercuri de cîntă la care au participat peste 800 de femei.

Pentru înfrumusețarea orașelor în cinstea „Zilei Minerului”, soțiile și mamele minerilor au făcut mîi de ore de muncă voluntară. La Petroșani 3.200 de femei au efectuat peste 17.000 de ore de muncă voluntară la amenajarea parcurilor, curățirea caselor etc. La Vulcan și Lupeni peste 1.800 de femei au făcut aproape 9.500 de ore de muncă voluntară.

La Petroșani au fost create 12 biblioteci voluntare desigur angajamentul prevedea doar 5 biblioteci.

Din viața nouă a minerilor din Anina

LUGOJ (de la corespondenții noștri). — Din loc în loc, pe străzile Aninei observi rîdîndu-se noi construcții. Sînt casele pe care minierii le construiesc cu ajutorul creditelor primite din partea statului. În multe din ele minierii s-au și mutat. La Anina în ultimii ani s-au ridicat multe blocuri și locuințe muncitorilor, s-a amenajat un sanatoriu de noapte, s-au întîlnit 5 magazine bine aprovizionate, cîmine de zi, creșe, iar acum este pe termeni de o impunătoare școală de 10 ani.

La cluburile minerilor din Anina, la cei din cartierul Sigmund sau la Stelardor se desfășoară o activitate sporită.

Apocope 300 mineri au fost amali în acestă în concordanță de odihnă în diferite stațiuni balneo-climatică din țară. Iată de ce bătrînii mineri ca Anton Raică, Gheorghe Beldean, Ion Popa și mulți alții ca ei pot pune cu dragoste oare mîna care e a lor, lucrînd cît la cot cu tinerii cărora le povestesc despre suferințele îndurate în trecut, le arată cum se lucrează și de la care învață la rîndul lor din noutățile ce se ivesc zilnic în localitățile care seamănă mai puțin cu cele în care lucrau odinioară.

Minerii cinstesc prin muncă rodnică apropierea zilei lor

Apropierea „Zilei Minerului” și a zilei de 23 August stimulează munca minerilor patriei noastre care sînt hotărîți să cîntărească aceste sărbători cu succese tot mai mari în producție.

Bilanțul muncii lor din ultimele 4 luni este bogat în realizări. Minierii de la Lupeni de pildă au recuperat în întregime rămînișurile în urmă din primele luni ale anului, iar pînă la 6 august au dat peste planul la 5.405 tone de cărbune cocsificabil. De la începutul anului și pînă la 1 august minierii de la Lonea au dat peste plan 54,6 tone de cărbune, iar cei de la Vulcan și-au întrecut planul de producție în ultimele 4 luni cu 3 la sută.

Minierii de la Caransebeș raportează că în ultimele 4 luni și-au întrecut

planul de producție cu 14,7 la sută, cei de la Căpeni cu 7,7 la sută, iar minierii din bazinul Doicești cu 2,1 la sută. În aceeași perioadă minierii din bazinele carbonifere Comănești și Filipinești de Pădure au depășit planul de producție cu 1,8 și respectiv 1,6 la sută.

La mineurile de fier și mangan planul de producție pe ultimele 4 luni a fost depășit cu 4,3 și respectiv 2,7 la sută. Minierii de la Gheorău au dat în această perioadă peste plan 1016 tone de minereu de fier, iar cei din bazinul Reața au extras în plus față de angajamentul luat în cinstea „Zilei Minerului”, 310 tone minereu de fier și 400 tone minereu de mangan. Primu-muncă rodnică s-au obținut rigăzile conduse de comunistii Ion Bidiță și Dumitru Preda de la Gheorău și altele.

Despre întrebările dintr-un interviu

În presa noastră de ieri s-a publicat interviul acordat de mareșalul G. K. Jukov, redactorul pentru probleme militare al ziarului „New York Times”, ministrul Apărării Naționale a Uniunii Sovietice a spus din nou po-zitia țării sale în problema dezarmării, poziția pe care U.R.S.S. se situează cu convingere conștientă lîngă importanța încredințării curșii înarmărilor, pentru menținerea pazei și promovarea bunăstării popoarelor.

Cîtînd interviul acordat de mareșalul G. K. Jukov colaboratorului ziarului „New York Times”, merită să se oprești o clipă asupra întrebărilor puse de ziaristul american. Obiectul și formularea lor, oglindesc o mentalitate amănită. Mentalitatea unor cercuri pe care dl. Hanson W. Baldwin, în calitate de redactor pentru probleme militare al mareșalului cotidian american, e îndreptățit nu numai să le cunoască ci și să le impună. Devine astfel explicabil de ce dl. Baldwin, în timp ce pe plan internațional se discută asupra dezarmării ca despre o cale ce duce la evitarea războaielor, e preocupat în primul rînd de felul cum „poate fi dus un război mic sau orice alt război”, de „genul dominant de forțe armate într-un război” și în special de rolul pe care arma atomică îl poate juca într-un viitor conflict armat.

Nu ni se pare deloc ciudat că un ziarist a cărui specialitate implică strîns legături cu Pentagonul să fie atît de preocupat de asemenea probleme. Cîntarea formulărilor cele mai „potrivite” pentru darea unui eșor război se află, precum se știe, în centrul atenției cercurilor în numele cărora vorbesc dl. Baldwin. Și nu din motive „exclusiv strategice”. De curînd disputa asupra priorității care trebuie să se acorde unui anumit gen de forțe armate — infanteriei, aviației, marinei etc. — a luat aproape proporțiile unui scandal în Statele Unite. Și n-a constituit pentru nimeni un secret că în dosul generalilor care revendică înființarea armelor pe care o reprezintă, se află, destul de vizibil de altfel, interesele trusturilor de armament, specializate în respectivele domenii. O asemenea problemă nu se poate pune în Uniunea Sovietică unde nu există nimeni interesat în cursa înarmărilor și unde nu se construiesc în domeniul militar decît ceea ce e nevoie pentru apărarea țării.

Uniunea Sovietică nu poate pune nici problema „preferinței” pentru un anumit gen de războie

— mari sau mici — de vreme ce în statul socialist nu există forțe care să fie interesate în războaie, oricare ar fi ele, de vreme ce întreaga politică a țării Sovietice e îndreptată spre existența pașnică cu toate țările, indiferent de regimul lor, spre evitarea războaielor, spre întărirea păcii.

De ceea U.R.S.S. dă cu conștientă luptă pentru dezarmare, cale sigură spre înălțarea primei medii de război. Dar în Statele Unite tocmai în totu discutiilor recente din Comisia O.N.U. pentru dezarmare — unde de altfel reprezentanții S.U.A. în fruntea colegilor săi occidentali și-au dat silința să împiedice ajungerea la un acord — statul mare al armatei, după lungi discuții în dosul ușilor închise, a elaborat un document intitulat „Teoriile S.U.A. și ale aliaților săi în război”. Avînd în vedere armările periculoase pe care le implică pentru Statele Unite un „mare război atomic”, strategii americani, despicînd firul în patru, au ajuns la concluzia că e de preferat desfășurarea unor așa zise mici „războaie pentru scopuri limitate”, ele urmind a se duce „între țările terestre obișnuite substanțiale”, doar cu arma atomică, de numită de circumstanță armă tactică.

Se pare că sub influența acestor discuții, dl. Baldwin și-a formulat una din întrebările adresate mareșalului Jukov. Așa se explică de ce ziaristul preocupat de problemele amintite nu s-a gîndit la un lucru de notorietate publică. Și a nume la faptul că Uniunea Sovietică condamnă războaiele „mici” — destinate îndesării să ducă la înăbușirea cu forța armelor o luptă populară pentru eliberarea națională — la fel cum condamnă și războaiele „mari” care pot afecta întreaga omenire.

Cît privește ultimele două întrebări ale dl. Baldwin în legătură cu demobilizarea a 1.840.000 de oameni din forțele armate ale U.R.S.S. și cu sistemul de control asupra dezarmării — ele ilustrează o vechi și cunoscută atitudine a unor cercuri americane. Atitudinea acestor cercuri care caută pe orice căi să răstălmăcească măsurile luate și propuse de Uniunea Sovietică pentru promovarea cauzei dezarmării.

Asemenea eforturi s-au dovedit însă a fi zadarnice. Faptele vorbesc și ele spun limpede că Uniunea Sovietică a făcut pași serioși pe calea dezarmării în timp ce altele mari puteri se mîrginesc la cuvinte uneori frumoase — dar numai la cuvinte.

A. STANCIU

CINSTE MINERILOR FRUNTAȘI

IULIU HAIDU,
Erou al Muncii Socialiste,
mina PetrițaPETRU LETEAN,
șef de brigadă, mina LupeniIng. IOAN SABAU,
șef de sector, mina VulcanCORNEL CENUȘE,
miner frunțaș, mina PetrițaEMIL COSTAS,
șef de brigadă, mina Lupeni

Cînd statul popular raional Urziceni își uită îndatoririle

Gospodăriile noastre colective au progresat mult în cursul ultimilor ani. Acum, cu greu ar putea cineva să recunoască în ele unitățile de la început. S-au schimbat în bine și condițiile de muncă, și condițiile de trai. Cei mai mulți s-au convins temeinic de superioritatea muncii în comun, lucru care le dă încredere în puterile lor. Toate aceste fapte sînt adevărate și nimeni nu le poate contesta.

Succesele din ultimii ani ale gospodăriilor colective au generat însă la unii activiști din aparatul local al puterii de stat o altitudine înestă. Dacă la început se interesau de problemele acestor unități, dacă își dăduseră silința să le ajute, să-și rezolve problemele, acum respectivi activiști au prins să se cam dea de o parte. Căzută de care ne vom ocupa mai jos este din acest punct de vedere cit se poate de concludent.

În comuna Ion Roșu din raionul Urziceni se află o gospodărie colectivă cu numele „Lupeni”. La început, activiștii comitetului executiv raional și cei ai secției agricole raionale au sprijinit-o. Pe atunci ea a și făcut unii pași înainte: și-a înființat unele ramuri de producție cum ar fi ferma de oi și cea de porci, etc. Cu timpul însă, sprijinul activiștilor s-a făcut din ce în ce mai puțin simțit. S-a ajuns pînă acolo, încît în ultimul an de ea n-a răspuns nimeni din partea comitetului executiv raional. De asemenea, timp de peste un an, gospodăria n-a avut nici un tehnician care să se ocupe personal de ea. Veneau toți sau nu venea nimeni. Și faptul că nici unul nu avea ca sarcină personală îndrumarea ei, făcea să se analizeze în mod superficial problemele. Inginerul Radu venea de pildă și în trebură dădea recoltă bine întreținută. Asculta mai mult sau mai puțin distrait răspunsul și-și vedea de drum. Organizatorul pe al gospodăriilor colective și al întreprinderilor, Dumitru, proceda la fel. Intr-un an de zile, el nu s-a îndreptat să facă gospodăria măcar o verificare de fond, să cerceteze mîcar odăia fișelor ei de pontaj, să discute cu conducerea probleme importante cum sînt cele care privesc normarea muncii, lărgirea fondului de bază, etc.

În aceste condiții, la gospodăria colectivă „Lupeni” s-au ivit și au început să se înmulțească lipsurile și neregulile. Gospodăria a dat înapoi în ceea ce privește organizarea muncii. De exemplu, dacă în primii ani se făceau o oarecare ordine în aplicarea normelor, acum, la acest capitol, se pot face o serie de constatări negative. Brigadierul a uitat să mai dea

Pe marginea lipsurilor de la gospodăria agricolă colectivă „Lupeni”

membrilor norme individuale la lucrări cum sînt prășitul, cositul, etc. Se înțelege că asta încurajează chiu-lui și lenea. Și nu e de mirare că gospodăria a rămas în urmă cu anumite lucrări și cu mîna colectivității hărnică sînt nemulțumită de zile-munca ce li s-au trecut. În ceea ce privește dezvoltarea economică, se poate spune un singur lucru: gospodăria bate pasul pe loc. De cîțiva ani nu s-a mai format nici o ramură nouă, nu s-au mai lărgit cele vechi. Și posibilitățile există.

Mai grave decât aceste lipsuri sînt însă încălcările statutului model. O asemenea încălcare este deturarea fondurilor. În această privință, lucrurile s-au petrecut cam așa. La sfîrșitul anului trecut, gospodăria a pus deoparte potrivit prevederilor statutului anumite cantități de produse: pentru fondul alimentară de rezervă 12.251 kg., pentru fondul de ajutor 10.351 kg., pentru fondul de furaje 5.199 kg. a.m.d. Dirijarea acestor fonduri în conformitate cu indicațiile statutului, nu putea să fie decît în avantajul gospodăriei. Nu s-a întreprins însă așa. Fondul de ajutorare, fondul alimentară și — parțial — cel de furaje, au luat cu totul altă direcție decît cea stabilită inițial. O parte a produselor înscrise aici a fost vîndută. Astfel, s-au deslăsat pe piață peste prevederi nu mai puțin de 3.040 kg. grîu. În zeul lor, tovarășii din conducerea gospodăriei au vîndut „la liber” chiar și produse care constituie monopol de stat, cum ar fi bumbacul. Restul de produse au fost împărțite la membrii sub formă de împrumuturi sau de ajutoare, fără ca acest lucru să fi fost cerut de vreo necesitate obiectivă. Consecințele deturării fondurilor au și început să se arate. Gospodăria nu are de pildă cu ce să-și hrănească animalele. Porcii nu mai primesc decît lucernă și trifol verde. Datorită slabei furajări, productivitatea scoatelor a fost scăzută. Ele au dat în acest an doar cîte 3-4 purcei fiecare.

O altă încălcare a statutului privește repartizarea fondurilor bănești. În

acest an, la „Lupeni” banii s-au dat colectivității nu pe baza zilelor-muncă prestate, cum prevede statutul, ci așa la întîmplare. R. Stolica, colectivist, care împreună cu familia sa a prestat pînă acum 461 zile-muncă a primit mult mai puțin decît Ion P. Barbu care n-are decît 250 zile-muncă. Tot ca o încălcare a statutului trebuie socotită și lipsa de grijă față de repartizarea pentru fondul de bază a cotei-parti din veniturile bănești.

Vinovat de toate acestea este și consiliul de conducere al gospodăriei. Oamenii ca președintele Marin Bănuș, care ca secretar Neagu Dobre, care sînt chemați cei dinți să lupe pentru dezvoltarea gospodăriei, pentru respectarea statutului, au dovedit că nu corespund încrederei acordate. Nu numai că nu s-au opus dar au și stimulat săvîrșirea abaterilor. Marin Bănuș, de pildă, a auzit că anumiți colectivisti leneși și înapoiști, formulau tot felul de „revendicări” pe tema împărțirii fondurilor. Datoria lui era să convoace adunarea generală și în cadrul ei să combată cu tărie asemenea „propuneri”. Cum a procedat însă? A strîns un așa numit „consiliu de conducere” lărgit, a povestit cele auzite, după care a tras concluzia că ar trebui să se dea curs umintelor „revendicări”. Astfel împărțirea fondurilor s-a făcut fără auzul adunării generale, peste capul ei. În ceea ce-l privește pe Neagu Dobre, situația e cam aceeași. El nu și-a dat silința să lucreze în mod cinstit și legal. A ajuns pînă acolo încît a mîsluit acte contabile. De pildă, cînd s-a vîndut bumbacul către un particular ca să nu fie descoperită ilegalitatea a trecut banii în registrul de proveniență din închirierea sălii de dans.

Dar cei mai vinovați de situația în care se găsește gospodăria colectivă „Lupeni”, sînt după cum s-a mai spus membrii comitetului executiv raional Urziceni și activiștii secției agricole raionale. Ei au considerat că au făcut totul pentru această unitate, și de aceea n-au mai controlat-o, nu i-au mai dat îndrumările necesare. Și de aici au pornit toate cîte s-au întîmplat.

E clar că atît comitetul executiv raional Urziceni cît și secția agricolă raională trebuie să caute grabnic să îmbunătățească situația gospodăriei colective „Lupeni”. La lichidarea lipsurilor și a neregulilor vor trebui mobilizați toți colectivștii. Ei, colectivștii, au dreptul și datoria să judece activitatea consiliului de conducere, și să ia măsurile care se impun. Ei, colectivștii sînt chemați să cerceteze în călcările statutului care s-au săvîrșit la dîmii în unitate și să tragă la răspundere pe cei ce le-au făptuit. Activiștii comitetului executiv raional și ai secției agricole, au însă obligația să-și ajute să la cele mai juste hotărîri.

Trebuie să ne ocupăm și cu zi, ceas cu ceas, de sprijinirea acestor unități, pentru ca ele să progreseze mereu, pentru ca ele să devină din ce în ce mai puternice.

ION PAVELESCU

Cercetări științifice de istorie

Studind vechi hrisoave, înscrispții, cronici și alte documente aflate în arhivele din țară și străinătate, cercetătorii și colaboratorii Institutului de Istorie al Academiei R.P.R. au puses la valorificarea materialului documentar existent și la alcătuirea unor colecții de documente, monografii și studii privind istoria patriei noastre și a relațiilor ei cu țările vecine.

„Documente privind istoria României”

Colecția „Documente privind istoria României” este una dintre cele mai importante lucrări — începută de către colaboratorii secției de istorie medie încă prin anul 1948. Pînă astăzi, prezent, în cadrul colecției au fost publicate 27 volume, cuprinzînd 12.366 documente privind istoria medie a Țării Românești, a Transilvaniei și a Moldovei, dintre care 12 volume au fost pregătite și publicate în colaborare cu cercetătorii Institutului de Istorie din Cluj și Iași. De curînd, colectivul acestei secții a predat Editurii Academiei R.P.R. alte 8 volume de documente. O lucrare care introduce colecția „Documente” este „Indicativul colecției de documente privind istoria României”, dintre care un volum se află sub tipar, alte trei terminate și două în curs de elaborare.

Un bogat material a sîmțat și selecționat și colectivul secției de istorie modernă și contemporană, material care va fi folosit la elaborarea a trei volume de „Documente privind istoria României”. Cîrca 200 de documente inedite vor alcătui un volum de „Documente privind istoria din 1907”. Anume lucrări sînt bazate pe documentele noi provenite din arhivele R.P. Ungare.

„Cronici” și „Inscrispții”

Printre realizările colaboratorilor secției de istorie medie se numără și lucrările colective „Cronici” și „Inscrispții”. Cercetătorii acestor două colecții au pregătit pînă acum: „Cronicle slavo-române”, „Cronici străine privind istoria României”, ediția critică a cronicii zise „Letopisețul cantacuzesc”, întemeiată pe studiul a peste 30 manuscrite, „Cronici greco-române din secolul XVI-XVII” și „Inscrispții medievale”. Din această din urmă lucrare se va preda la tipar în cursul acestui an primul volum, care s-a cules aproape 550 inscripții, volum care va putea servi între altele cercetărilor ce se fac în legătură cu istoricul Capitalei în vederea sărbătoririi semi-milenariului orașului. În anul viitor vor vedea lumina tiparului alte cronici privind istoria României și

anume croniclele lui Miron Costin, C. Cantacuzino (Holnicul) și R. Greceanu.

Lucrări originale

Pe baza cercetărilor și studiilor efectuate în arhivele statului, colaboratorii secției de istorie medie au alcătuit și o seamă de lucrări originale sub formă de studii, comunicări și referate, parțial publicate în revistele „Studii”, „Studii și referate de istorie medie” (noua revistă a Institutului din care două volume se află sub tipar) și în ultimii ani, cercetătorii Institutului se preocupă în mod deosebit de crearea unor lucrări originale, de interpretare. Unele au apărut, altele sînt în curs de elaborare. Între altele menționăm: „Cercetări cu privire la baza socială a puterii lui Ștefan cel Mare” a lui Barbu T. Cîmpina — unica lucrare de acest gen — volumul „Lupă Țării Românești împotriva turcilor pînă la 1428”, „Halisgeriile de privilegii ale Țării Române în veacul al XVIII-lea”, „Obligățiile economice ale Țării Române față de Poarta Otomană în secolul XVI-XVIII”. De asemenea colaboratorii secției de istorie medie au început cercetările în vederea elaborării unor importante lucrări originale ca: „Producția de măruri în Moldova și Țara Românească pînă la sfîrșitul secolului XVIII”, „Renta feudală în Moldova și Țara Românească în veacurile XVI-XVII”, „Obștea agrară în Țara Românească în veacul al XVIII” și „Organizarea statului feudal în Moldova și Țara Românească în secolul XVIII”, precum și o serie de monografii de mai mică întindere.

„Tratat de istorie a R.P.R.”

Lucrările pregătitoare privind alcătuirea „Tratatului de istorie a R.P.R.” sînt conduse de o comisie compusă din academicieni și diferiți alți specialiști. Cercetătorii și colaboratorii Institutului de Istorie al Academiei R.P.R. pregătesc în acest scop o serie de lucrări originale, monografii de mai mare sau mai mică întindere, unele documente precum și numeroase lucrări speciale — menite să studieze în chip monografic probleme ne rezolvate ale istoriei. Tratatul de istorie al R.P.R. va cuprinde 4 volume; vol. I: „Istoria veche”, vol. II: „Istoria medie” (două tomuri), vol. III: „Istoria modernă”, vol. IV: „Istoria contemporană”.

Tratatul de istorie a R.P.R. va fi o lucrare de bază a istoriei țării noastre și va folosi alți pentru învățămîntul superior cît și pentru cercetările viitoare de istorie.

M. TIMCU

Expediția pionierilor

BACĂU (de la corespondențul nostru). — Palatul pionierilor din București a organizat de curînd o expediție științifică în regiunea Bacău. Însuși de zece profesori, un grup de 80 pionieri și pionierii, organizați pe specialități de cercetare, au pornit la drum. Printre ramurile de care se ocupă expediția miilor cercetători se numără folclorul locurilor istorice, natura și altele. Avînd în vedere specificul industrial al regiunii, expediția dispune și de un grup care se ocupă de tehnici.

O vizită la Moinești și Comănești a pus în fața miilor cercetători două importante bogății ale regiunii: cărbunele și petrolul. În continuare, grupul de pionieri a vizitat orașul Bacău și cu această ocazie fabrica de hîrtie și

celuloză „Steaua Roșie”, pornind apoi pe Valea Bistriței. Printre instituțiile vizitate în orașul Piatra Neamului se numără și muzeul arheologic regional în itinerariul expediției, figură deosebită de așezarea casei lui Crenguș din Humulești — Tg. Neamului și Mînașirea Neamului, în continuare tînetul ceretătorilor vor intra în înălțimile masivului Ceahlău. Biroul de turism și excursii din Piatra Neamului le-a pus la dispoziție hrană și cazare la cabanele „7 Noiembrie” și „Dochia”.

Posta JURIDICĂ

Too. Băldăuș M. Maria, comuna Fegheana Iu, raionul Tg. Jiu, regiunea Craiova, ne întrebă cum poate obține o rezoluție de clasare dată de Procuratura raională, ca urmare a unei reclamații pentru violare de domiciliu și furt.

RASPUNS. Aveți dreptul să vă plîngeți împotriva acestei clăsări Procuraturii regionale. În cazul cînd rezoluția Procuraturii regionale nu vă mulțumește, vă puteți adresa cu un memoriu Procuraturii generale a R.P.R.

Too. Sachelarie Tudor din București arată că i s-a deslăsat contractul de muncă pe baza art. 20 lit. b și ne întrebă care este compensația la care are dreptul.

RASPUNS. Dacă vi s-a deslăsat contractul de muncă după data de 24 iulie 1956, data publicării Decretului Nr. 359 pentru modificarea Codului Muncii, aveți dreptul la o compensație egală cu cîștigul mediu pe o jumătate de lună. Dacă acest contract s-a deslăsat înainte de această dată, compensația este egală cu cîștigul mediu pe 14 zile.

În conformitate cu art. 135 din Codul Muncii, prin cîștig mediu se înțelege salariul tarifar la care se adaugă toate cîștigurile cu caracter permanent ale unui angajat pe timp determinat ca: primele, orele suplimentare, sporurile etc.

Too. Sîncă Dumitru din Orașul Stalin ne întrebă următoarele: 1. Un salariat care a fost pensionat pentru bătrînețe în 1946 și a reîntors după aceea în cîmpul muncii, are dreptul la recalcularea pensiei? 2. La pîrșirea serviciului, instituția respectivă este obligată să restituie fondul salariatului carnetul său de muncă?

RASPUNS. 1. În conformitate cu art. 39 din instrucțiunile privind aplicarea Deciziei Nr. 4/953 a Consiliului Central al Sindicatelor pensia se recalculează numai dacă ultimul salariu avut a fost mai mare decît cel avut la data pensionării.

2. În conformitate cu art. 22 din Codul Muncii, unitatea respectivă este obligată să restituie salariatului, la plecarea sa din serviciu, din orice motive, carnetul său de muncă, completat la zi.

Too. Gheorghe Tănăsescu, București, str. Drumul Serii nr. 47, solicită în sectorul socialist, ne în-

LOCUINTE PENTRU OAMENII MUNCII

Grila partidului și guvernului pentru a asigura oamenilor muncii locuințe elegante și confortabile își găsește expresia în construirea unor cartiere întregi de locuințe. Dintre blocurile muncitorești care se construiesc în cartierul Vatra Luminoasă au fost date în folosință numai anul acesta 7 blocuri cu 203 apartamente. În fotografie: Unul din blocurile care vor fi date curînd în folosință. Foto: AGERPRES

Nenea Mitu — poștașul

Oricît colina țara-n lung și-n lat, dealuri cum sînt cele din înutul Buzăului nu alii. De niciunde nu ai o priveliște mai mareasă la dealurile, de cît pe drumul ce leagă Mizilul de Buzău.

În dreapta se întinde pînă la nesfîrșit, interpuși arareori de pîlcuri de verdeală sau sate. Și deodată, în stînga, fără să bănuiești asemenea priveliște, după întinderea pasnică a cîmpiei se înalță — lungi, masive, ca niște munți — dealurile. Parcă izbucnesc din pămînt și se năpustesc spre cer.

Satele de pe dealul Istriei sînt dese, așezate pe coasta ce stă să se prăvale, înecat în pomuri. Căci primitorii locuitori ai dealurilor Buzăului cu pomarii se ocupă. Viața nu este ușoară pe aceste locuri, cîci pămînt de arat nu-i decît în vale, iar pomii abia acum se deprind să rodască după vreaa oamenilor.

Dintre acești oameni de pe dealul Istriei, mulți ar merita să fie eroi unor povestiri. Că multe fapte și întîmplări vechi și noi au avut de trăit. Dar dintre toți m-am oprit la unul, care de 14 ani colindă satele. Așa face parte din meseria lui. În fiecare zi, fără întrerupere, fără răgaz, trece prin fiecare sat, bate toate ușițele, oprindu-se la porți și oară din cînd în cînd pe împrimări cu Mișu. Mișu a nău ce-l trage șarela, opînd din greu peste 30 de kilometri în fiecare zi.

Omul acesta e poștaș. De paisprezece ani face legătura între dealul Istriei și țara. Nimic nu poate întrerupe anevoiasa lui călătorie. Nici ploile, nici puișoarele care năvălesc de sus pîrșind cu ele alene, nici arșița. Fără grabă, îndomnind pe Mișu să atace cu curaj coastele repezi, cu șarela plină de pachete și vrafuri de scrisori, el apare în sat înconjurat de copii. Cine nu-l cunoaște? Sau pe cine nu cunoaște el? Le stă la fire, care poreclele, neamurile plecate în

departări, necazurile și bucuriile, cine se naște și cine moare. Nu-i copil pe care să nu-l strige pe nume și mică casă a cărei poveste să n-o cunoască. Acesta e poștașul Dumitru Roșu — nenea Mitu, sau simplu Roșu, cum îl strigă oamenii din Vlcele, Șarînga, Dara și Clondru.

El locuiește în vale, la Uimeni, unde se află și poșta. În casa lui — casă ca a oricărui gospodar din sat — stă numai noaptea. În gospodăria lui muncesc femeile. Are cinci copii, dar trei sînt duși în lume, la treburi, iar acești n-are decît o fată și pe pricina de cinci ani.

Dumitru Roșu e un om înalt, voinic și tăcut. Înălțarea lui masivă, caldă, a împrumutat parcă ceva din dealul Istriei. El o întreaga țară tot tovarăș în drumul lui colindat, dar înmîmîndu-l toate discuțiile nu știu dacă am stat de vorbă o oră.

Primul sat în care intră în fiecare dimineață se cheamă Vlcele. Ușițele păreau puștii, doar cîte un copil se ivese lîngă o ciută de fîntînă. Oamenii erau porțiți la treburi, prin vil și livezi.

Din geanta lungă, platcusoasă, nenea Mitu a scos un vraf de zăre și reviste și-un pachet de scrisori. Mă gîndeam: Oare ce-o să facă cu ele? Să le lase la uși? Ghicindu-mă parcă gîndul, s-a lăsat spre mine: — N-avem încă cutii de scrisori, deși s-au apun drept sălieni noștri nu primesc mai puțină corespondență ca orășenii.

L-am văzut scotocind în geanta lui fără fund. A tras afară un crn de bou, l-a dus la gură și deodată niște sunete scurte și armonioase au învins văzduhul.

Asta ține loc de sonerie. Și intră-adevăr, în clevea clipe, apărd dintr-un pom, au început să se apropie femei, bărbuți, copii, ca să-și primească zărele, să cumpere plicuri și timbre, să achite taxele la radio, să primească mandate. Cîci în șarela lui nenea Mitu se află todeauna o poșta întreagă.

Șarînga e un sat mare, cu case frumoase și curate.

Pe ușițele acestor sat ne-am oprit des. Uneori, cîndă biculul și vorba scurtă a lui nenea Mitu, lui arăta ceva. Școala cea mare, unde, spune el, învăță tot satul, de la bunic la nepot.

— Ce mă mai chinului am babele acum cîțiva ani. Trebuia să am mereu un sip de cerneală la mine ca să le ung degetele. Acum unele mai sînt senine anevole, sîrînd literale, dar micar e semnătură.

Nenea Mitu a băut un litru de poartă, la o casă scundă. O femeie bătrînă cu basma noagră și fustă cenușie a ieșit repede.

— Te-ajste de ieri, Mitule. — Mătușe Stăncu, îl aduc două scrisori și niște ban. Proa des vrei să vii. O să mă se despotocovască Mișu pe ușa marelui.

Bătrîna și-a luat banii și scrisorile și nenea Mitu m-a spus: — Are 75 de ani și cîi patru copii li sînt răspîndiți prin toate colțurile țării. Li trimit ban. Vara vin la ea toți nepoții.

Și așa la fiecare poartă alte povești. Știu acum unde stă cel mai harnic gospodar din sat — Aurel Vilcu, în cîte case s-au născut ingineri, învățători, studenți. Dar în acest drum am avut prilejul să văd mai ales de cîți dragoste se bucură Dumitru Roșu printre oameni.

Cînd soarele alunece spre apus, poștașul iese din Clondru, ultimul sat și coboară la Uimeni.

Așa se sfîrșete o zi din viața lui, care la prima vedere pare monotona. De întîmplări deosebite n-are parte. Dar nu-i deloc lipsită de frumusețe și interes. Modest, tăcut cum e din fire, preferenț, el înnoadă și desnoadă multe, cu geanta lui uriașă. El încheagă povești de dragoste, el unește familii cu neamuri prin toată țara, el aduce ultimele noutăți din lume, ultimele cărți și vesti însemnate.

Îl place meseria lui, chiar dacă uneori, cîtește în zăre și reviste despre cutare că-i un mecanic vestit, sau zidar de frunte. Știe că și munca lui modestă își are rostul. El a abonat oamenii la zăre, el le dăuce cărți. Nu-i puțin lucru să le sîmți legătura dintre sute de oameni și restul lumii. Printre poștașii regiunii Ploiești, e frumos. Are și el parte de faimă. Dar răsplate cea mare o are pe care o vede zilnic sub ochii lui: geanta uriașă, cutia șarelei, devin mereu mai nelăcomțoare.

Acum paisprezece ani băteam drumurile degeaba. Aveam o geantă mică și goală. Acum ce nu dău o mine? Asta înseamnă că la noi pe dealul Istriei trăim o altă viață. Și la viața asta e părtaş și nenea Mitu, modest slujbaş la poșta.

OLGA ILIEȘ

Noi construcții de școli elementare

Pentru transpunerea în fapt a Hotărîrii C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală din R.P.R., secția învățămînt al statului popular al Capitalei, cu sprijinul unor întreprinderi industriale, a inițiat o acțiune de sporire a capacității unor școli elementare prin noi construcții. Astfel, la începutul anului s-a construit la școala nr. 10 din raionul Stalin țel va sporii capacitatea cu încă 3 săli de clasă.

În raionul 1 Mai a început construcția unei școli cu 8 clase, iar pe

lîngă școala din Piața se construiesc prin autoîmpunere și cu ajutorul statului popular al Capitalei, încă două săli de clasă.

În preajma școlii elementare nr. 64 din goseana Pantelimon va începe construirea unei școli cu 8 săli de clasă, laborator, bibliotecă etc. La transportul materialului pe șantier au ajutat profesorii școlii și comitetul de părinți.

(Agerpres)

La Vaduri în aceste zile

Călătorul care străbate goseana dintre Piatra și Bicar, înținește la un moment dat un rînd de case albe, frumoase rînduite, pe partea dreaptă a șoselei. Este cartierul de locuințe al muncitorilor combinatului forestier Vaduri.

Dacă același călător ar fi trecut în urmă cu 20 de ani, pe drumul gîlțit din acest loc, în fața ochilor i s-ar fi înălțat un fel de lac. format de un braț al Bistriței, bucuria pescarilor amatori din Piatra și din alte părți. Cîrind explicații, ar fi aflat că locul se numește Vadul Lupilor, și că — nu e legendă ci purul adevăr — odinioară pe aici era locul de trecere a haitelor de lupi, de pe un mal pe celălalt al Bistriței, prin vadul ei înghețat.

Au trecut ani. Omul, neobișnuit transformator al naturii, a acat lacul format de brațul Bistriței și, dată fiind așezarea prielnică, în imediata apropiere a exploărilor forestiere pe de o parte și a orașului Piatra Neamului pe de altă parte, a hotărît să înființeze aci un combinat de prelucrare a lemnului.

În anul 1948 a început construcția, iar în anul 1951 a și început să funcționeze combinatul forestier din Vaduri, creație a regimului nostru.

Într-unul cu utilă modernă sovietică, combinatul forestier de la Vaduri a schimbat, pentru prima oară în țara noastră, însăși concepția despre metodele de prelucrare a lemnului. Introducînd și în acest sector mecanizarea celor mai multe lucrări.

Produsele combinatului forestier Vaduri sînt cunoscute nu numai în țară ci și în multe locuri în străinătate. În Elveția, Anglia, în țările mediteraniene, la Budapesta sau la Düsseldorf, soasec mereu transporturi de cherestea, lădite speciale pentru margarină, unt, porțocal, etc. Iar în China sînt foarte apreciate pîlpelile de lăzi fine pentru ambalarea caailui.

*

Bistrița curge spumosoasă înspre Piatra. Pe malul ei în dreptul Vadului Lupilor, un tînar zdravăn, cu pîlăria dată peste ochi din cauza soarelui arzător, descarcă cu repede și o remorcă cu busesti. L-am oprit o clipă pe tovarășul Vasile Besică, șeful brigăzii de la descărcat remorci și

K. T-urii. Vesel, simblor, plin de viață, tovarășul Besică, cel mai tânăr membru al brigăzii, și totodată și șeful ei, îmi vorbește despre „arta” descărcării remorcilor: — Nu poate lucra oricine aci, tovarășe. Omul trebuie să fie calificat, se poate ușor accidenta.

Spune cu atîta mîndrie cuvîntul „calificat”, încît îmi dai seama că înțelegerea ce o are despre această mîncă, ca despre un fel de hamalic, nu este tocmăl fustă.

Sînt trei feluri de a transporta busesti aci: cu vagoane de cale ferată, cu remorci trase de tractoare și cu șlutele, pe firul spumos al Bistriței. Am găsit mulți oameni harnici și prietenoși aci. Mi s-au spus multe despre brigada lui Ion Crețu, care descarcă busesti din vagoanele de cale ferată, desore brigada lui Clorobitza Emanoil, care împreună cu rețetoriștii și tablicierii zmului Bistriței plutele, le desfac și le trimit la fasonat cu repede. Printre cei mai buni înși este recunoscut de toți tovarășul Vasile Besică, cu brigada sa și familia-brigada Milon.

Nu știu dacă cifrele pot oferi o imagine destul de concludentă: brigada lui Vasile Besică descarcă pe zi cam 350—400 mc. busesti. L-am întbat ce se poate face din această cantitate.

A ris, vîdit încurcat. Nu se gîndise la asta. Chibzînd puțin și sfătîndu-se cu șeful sectorului, tovarășul Besică mi-a arătat că din această cantitate se pot scoate 10 vagoane de cherestea din care se pot construi — numai din lemn — cam 10 case cu cîte trei încăperi.

Fiindcă am pomenit mai sus de brigada-familie Milon, este necesar să fim mai explicit. Este vorba de brigada care trage din Bistrița plutele cu macarua electrică și le rețază cu ferăstraie electrice, brigada alcătuită din Eftimie Milon și cei doi fi ai săi, Benone și Adrian.

Eram curios să știu cam cît cîștigă pe lună acești oameni. Am aflat că situația în ultima lună s-a schimbat simțitor. În timp ce membrii familiei Milon de pildă, cîștigau cîte 700—800 sau uneori 900 lei pe lună, în ultimile luni datorită introducerii unui nou sistem de salarizare, fiecare membru al familiei a cîștigat pînă la 1.400 lei. De altfel, în timpul viz-

tei la Vaduri am auzit pe mulți vorbind despre noul sistem de salarizare, muncitorii considerîndu-l just și stimulator.

Nu pot vorbi despre oamenii de la combinatul forestier Vaduri, tîrînd cu vederea pe cei de la hata gaterelor. În primul rînd trebuie să precizez că munca la gateră este în întregime mecanizată, busestii călătorînd singuri pe benzile transportoare, înfrîngînd singuri în circuitul mașinilor și părăsînd tot singuri — omul doar îl supraveghează, hata gaterelor, transformînd în scînduri de cea mai bună calitate.

În timpul vizitei m-am oprit și la brigada de finier condusă de

